

[Adolph Sørensen.]

sens og fra en række organisationers, ja, fra hele offentlighedens side, som lovforslaget, dets behandling og dets skæbne har været fulgt med; læserbreve til dagblade, breve og personlige henvendelser til udvalgsmedlemmer, også til mig, vidner i høj grad herom. De pågældende har i alle de tilfælde, jeg er bekendt med, udtalt sig imod lovforslagets idé og indhold og for det synspunkt, jeg på mit partis vegne gav udtryk for ved første behandling.

Der er ikke kommet meget positivt ud af behandlingen, i virkeligheden efter min opfattelse kun dette ene, at der er sket en indrømmelse, hvad angår de fredede ejendomme; det noterer vi naturligvis med glæde. Jeg drager den samme konklusion af denne indrømmelse, som det ærede medlem hr. Foged gjorde: en erkendelse af, at lovforslagets regler ikke dækker de vedligeholdelsesudgifter, der kræves i den ældre ejendomsmasse, og en understregning af, hvor vigtig denne vedligeholdelse er. Hertil har ministeren så føjet en bundgrænse på 300 kr. I forvejen er der i lovforslaget en overgrænse; men det er måske sket ud fra betragtningen, at der til et hus hører både gulv og loft.

Der har i diskussionen og argumentationen været omkring og fra visse organisationers side ude omringlet på hele registret, rækkende fra forenklingssyn over forskelsbehandling ejer og lejer imellem og til retfærdighedsprincippet, retfærdighedskriteriet.

Hvordan forholder det sig nu med forenklingen? Ja, efter flertallets indstilling afskaffes det gule skema, d.v.s. kun for parcelhusejere, for så vidt altså en partiel forenkling; men det afskaffes altså ikke helt. De skatteydere, der f.eks. har ejendomme med mere end 2 lejligheder, skal fortsat have besværet med de nu pludselig så plagsomme og irrationelle små gule skemaer, og det skal ligningsmyndighederne da for resten også; man kan da spørge, om det er retfærdigt over for disse husejere. Hertil kommer, at mange parcelhusejere har ejendomme af begge kategorier; de skal altså pludselig på den ene side slippe for det gule skema, på den anden side fortsætte med det. Det er svært at se forenklingen og retfærdigheden. Det går her i nogen grad med lovforslaget og dets erklærede formål, synes jeg;

som med kejseren hos H. C. Andersen, der ved nærmere eftersyn heller ikke havde noget på.

Lad mig tilføje, at jeg gennem mange år både som medlem af ligningsmyndighed og som skatteyder har haft med det gule skema at gøre i praksis, uden at det har forekommet mig særlig irrationelt eller plagsomt eller besværligt, og dets delvise bortfald er for os slet ikke tilstrækkelig motivering for at gennemføre denne ændring af ligningsloven.

Regeringspartierne har blandt meget andet hævdet, at de større og store ejendommers indehavere nyder urimelige skattemæssige fordele, at der hersker ulighed i behandlingen af lejere og ejere, og at vi kun er interesseret i at fastholde disse præferencer og modsætter os en beskatning af denne meget store gruppe. Jeg vil gerne hertil sige, at det er ikke alene størrelsen af ejendommen eller dens ejers indtægt, der er bestemmende for, om den placeres under eller over 100.000 kr.s grænsen, respektive 150.000 kr.s grænsen, på den af mange skæve trin bestående ejendomsskyldvurderingsstige. Nej, her spiller den ulighed i vurderingsniveauer meget stærkt ind, som jeg for øvrigt påpegede ved første behandling. Endvidere spiller vedligeholdelsestilstanden en meget stor rolle for ansættelsen til ejendomsskyld. Det er noget, jeg har haft lejlighed til at konstatere meget ofte i mit arbejde i landsskatterettens anden afdeling. Hvis lovforslagets gennemførelse fører til forringelse af vedligeholdelsesstandard, således som vi har grund til at befrygte det, og som finansministeren i virkeligheden med sine bemærkninger om lovens beskæftigelsesmæssige virkninger åbent har udtrykt ønsket om det, ja, så vil de deraf følgende lavere vurderinger med andre ord bundfælde sig i en mindskelse af skatteprovenuet, den mindskelse, som ministeren i øvrigt har taget skarpt afstand fra og bl. a. motiveret sin modstand mod venstres ændringsforslag med. Det vil altså sige: jo bedre vedligeholdelse, des højere beskatning. Jeg skal ikke tale om at give soen flæsk, men det er i virkeligheden noget i den retning, der sker, højtærede finansminister. Det turde vel være overflødigt at anføre, at pris- og vurderingsniveaulet i de helt store byområder og i hovedstads-